

261/2017

dispress

Jako reportér jsem se společně s redaktorem Českého rozhlasu Tomášem Černým

a členy DRDS zúčastnil závěru akce Zvon pro Václava. Jejím cílem bylo nasbírat peníze na odlít nového zvonu Václav, odlít ho a umístit do věže kostela sv.

Havla. Zvon Václav a kostel sv. Havla?

Ne, to není náhoda. Zvon vyrobili na počest našeho bývalého prezidenta Václava Havla zvonaři

v rakouském Innsbrucku, a to ze tří důvodů.

1. důvod: Tito zvonaři jsou specialisté na výrobu zvonů se supertěžkým žebrem (nejširším místem, kam naráží srdce zvonu).

2. důvod: Václav Havel se v Innsbrucku „podruhé narodil“, což je symbolické pro zrození nového zvonu jeho jména. Tamější lékaři mu poskytli akutní operaci, bez které by nejspíš nebyl přežil.

3. důvod: V Innsbrucku měli nejlepší cenu, a to 850 000 Kč.

My jsme zvon vezený koňským povozem doprovázeli od požehnání v katedrále sv. Víta až do kostela sv. Havla. Tam jsme natočili rozhovor s jeřábníkem Standou, který nás dokonale mentálně připravil na „vysokou školu jeřábnictví“. Všichni

přihlízející obdivovali jeho klid, se kterým si v ovládací kabině před výkonem balil cigarety. Poté jsme vystoupali až nahoru do věže, kde Václav nyní visí. Tam jsme vyzpovídali pana zvonaře, který nám dal Mozartovy koule. Ve 20.00 se lidé vrátili na náměstí před kostelem a nový zvon se rozezněl – 5 minut sólo a další čtvrt hodinu se k němu přidaly zvony v celé Praze. Prostě nádhera!!

FraSo

Neděle 5. března 2017

Někteří členové DRDS se šli v neděli podívat na nový zvon, který se jmenuje Václav. Když jeřábník vyvěsil zvon do věže kostela svatého Havla, šli jsme s ním udělat rozhovor (s jeřábníkem). Potom šla asi polovina z nás s Jakubem do kostela sv. Salvátora

Pověsili

Václava

Přivítali

v Dušní ulici. Vystoupali jsme do věže, kde nám pan kostelník vyprávěl o kostelu, a následně se třemi pomocníky začali zvonit, aby přivítali, spolu se všemi pražskými zvony, sedmisetkilogramového nováčka Václava. Kostelník nám vyprávěl různé zajímavosti, třeba jak překonat branku před kostelem bez klíčů. Domů jsme dorazili ,až za tmy. Líbilo se mi to.

ViGr z MLS a Nuslí

Odpovědi Františky a Marty

Čím jste chtěly být jako malé?

Marta: Každou chvíli něčím jiným - prodavačkou, doktorkou, popelářkou, potápěčkou. Nakonec jsem se stala učitelkou a to mě baví.

Františka: Co si pamatuju, chtěla jsem být od dětství spisovatelkou. Pak nějaký čas také tajnou agentkou nebo mít nějaké velmi dobrodružné zaměstnání.

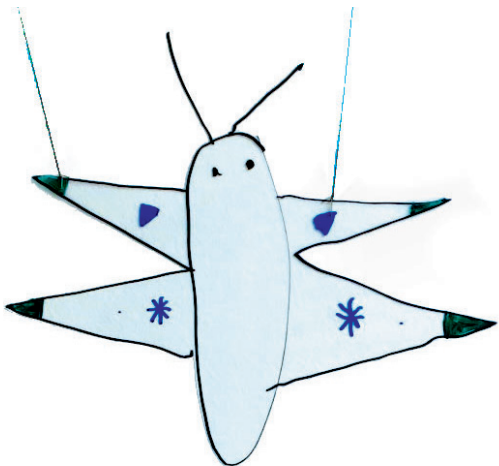
Chodily jste do nějakých kroužků?

Marta: Nechodily jsme nikam, protože naši neměli auto (ani neuměli řídit). Taky jsme neměli televizi, což bylo nejlepší. Vymýšlely jsme tak s Františkou všechno samy. Měly jsme nejružnější neviditelné kamarády a nekonečné množství nápadů. Nechodily jsme ani do školky, a tak jsme měly spoustu volného času.

Františka: Asi ne, to tenkrát ještě nebylo tak běžné a žádné pořádné kroužky nebyly. Až na gymnáziu jsme obě začaly chodit do „malířáku“. Já jsem chodila taky na informatiku a bojové umění, to až když jsem byla větší. Ale jako děti jsme s Martou žádné kroužky nepotřebovaly, vždycky jsme se uměly dobře zabavit samy, měly jsme vymyšlenou velkou spoustu různých her. Měly jsme takový svůj svět plný fantazie a nikdy jsme se nenudily.

Měly jste nějakou oblíbenou knížku?

Marta: Moje oblíbené knížky z dětství jsou Povídání o pejskovi a kočičce, Alenka v říši divů a Muminci od Tove Janssonové.

Františka: Moje nejoblíbenější byla hlavně „Princ a skřivánek“ a „Heidi, děvčátko z hor“. Pak všechny Foglarovky. A mám děsně moc ráda „Velké trápení“ od Šmahelové. Taky knihy od Štorcha se mi líbily, Lovci mamutů např. Nebo „Chlapci z pavelské ulice“. Všechny ty knihy jsem četla mnohokrát za sebou a občas si je přečtu i teď. Díky Martě a její dceři Aničce, která pořád čte, mám i teď pořád dobrý přísun dětských knih, čtu je moc ráda, i když je mi už 37. Je to nejlepší odpočinek.

Měl tatínek ve vězení nějaké kamarády?

Marta: Táta o vězení moc nemluvil, takže nevím. Měl lidi rád, tak předpokládám, že ano.

Františka: On o tom, jaké to je ve vězení, nesměl v dopisech psát a ani po návratu o tom moc nemluvil. Ale nějaké kamarády tam měl, psal o nich také básně.

dis-
book

Létal někdy Váš děda jako stíhač Královského letectva a bojoval proti Němcům v slavné bitvě o Anglii? Můj teda ne. Jen praděda byl partyzán a bojoval v brdských lesích proti fašistům. Právě jsem dočetl knížku o jednom dědovi, který stíhačkou Královského letectva létal a zažil toho tolik, až jsem jeho vnukovi Jackovi, kterého děda oslovoval majore, záviděl. Ten děda

z knížky bohužel onemocněl Alzheimerovou nemocí, což je nemoc mozku, kdy lidé zapomínají, kdo jsou, kam jdou, ztrácí se a vrací se do časů minulých. Děda z knížky zažil spoustu bitev. Jednou vylezl na kostelní věž a myslel si, že je v letadle. Milého dědu museli sundat jeřábem. Jindy se zase ztratil, a Jack našel dědu v Imperiálním válečném muzeu, jak spí - chrápe v letadle spitfire. A tak děda musel do domova důchodců a v myšlenkách se ocitl ve válečném zajetí. Ze zajetí ho vysvobodil Jack. Vloupali se společně do válečného muzea, o kterém děda mluvil jako o hangáru. Udělali si díru ve zdi pomocí tanku a vylétli se spitfirem do oblak.

Knížka se jmenuje Dědečkův velký útek a napsal ji David Walliams.

V poslední době čtu knížky, kde jsou hlavní hrdinové dědové, kteří se chovají jako děti, a přitom jsou staří a nemocní. Ten předešlý děda byl prostatik. Přesněji, byl na prostatu, děda superprostata, jak o něm mluvil jeho vnuk Manolito. Ale o tom až někdy příště. **PoTom**

O jednom z nás

Michael Geronimo Santos

S Geronimem jsem se poznal dříve, než jsem se stal členem DRDS. Potkali jsme se na zkouškách v Národním divadle, kde jsme se spolu s mým bratrem Davidem podíleli na nastudování nové inscenace. O přestávce jsme si kromě „paření“ na tabletu i povídali. Dozvěděl jsem se, že jeho tatínek pochází z Brazílie a po něm má Geronimo snědou pleť. Jako malý tam žil spolu s maminkou. V DRDS je od 5 let. Má rád moderní hudbu. Nyní ho zajímá parkour.

V divadle nám ukazoval různé triky atd. Doufám, že se budeme vídat i nadále, nejen v DRDS.

AdMa

DRDS
Dismanův rozhlasový
dětský soubor

Dispress číslo 261 připravili:
František Souček, Tomáš Poláček,
Adam Maamri, Vincent Grec, Jakub
Sejkora, foto Hana Novenková,
grafika Magdalena Martinovská